

hyderligere Vidnesbyrd om, hvad det mente at turde gjøre egenraadig.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg):

Jeg vil blot berigtige den Misforstaaelse, det ærede Medlem gjorde sig skyldig i, at jeg skulde have sagt, at Ministeriet burde have benyttet en provisorisk Lov. Jeg erkjender, at en provisorisk Lov kan af den Grund ikke bruges, at den er et upraktisk Middel til at ordne en Sag, der ikke blot skal være midlertidig, men ogsaa for længere Tid. Dette er en Selvfølge. Jeg har kun sagt, at den ærede Minister skulde gaa Lovgivningsveien, at han skulde have benyttet den endelige Lov. Det er en fuldstændig fri Fantasi af det ærede Medlem, naar han mener, at jeg skulde have opfordret Ministeren til at benytte en provisorisk Lov, det er en Selvfølge, det kunde jeg ikke gjøre. Jeg har kun sagt, at en provisorisk Lov dog vilde være mere betryggende for Folkethinget end en rent administrativ Handling; men den eneste Veie, Ministeriet burde være gaaet, var at vælge den endelige Lov. Ligeledes er jeg nødt til at gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem i det Foraar, han søgte at føre for, at han hidtil slet ikke havde gjort Nogetsomhelst, hverken i Anledning af Ribes eller af Gjedserbanen, endte med at sige, at jeg nu havde erkjendt, at Banens Drift ikke kunde standses, og at Hovedgrunden, hvorfor man ikke havde negtet Beløbet, var den, at man ventede en civil Sag anlagt i den Anledning. Det har jeg selvfølgelig ikke sagt. Hvis Regjeringen høier sig, hvad jeg bør gaa ud fra, for Folkethingets Votum, og negter at udbetale de 40,000 Kr., saa er der ganske vist ikke Tale om at fortsætte Driften; derom kan der ikke være to Meninger. Men hvad jeg har advaret imod er, at denne Sag bliver gjort til Gjenstand for en civil Dom, der selvfølgelig paa Grundlag af de foreliggende Akter, som vi vide at vore Domstole domme efter uden at tage politiske Hensyn i Betragtning, vilde føre til en Domfældelse af Ministeriet og altsaa en Domfældelse af Folkethinget. Det vilde jeg anføre for en ubehøilig og uforstandig Fremgangsmaade. Men det er et fuldstændigt irrelevant Punkt. Det andet Spørgsmaal i Sagen, det som det hovedsagelig kommer an paa, er, om man vil standse Banens Drift og rejse et nyt Stridspunkt, som ikke er reist før, og med Hensyn til hvilket det ærede Medlem er ude af Stand til at begrunde, hvorfor han ikke tidligere har reist det, da den samme eller en ganske lignende Sag var for. Det er nemlig ikke rigtigt, naar han paastaar, at i 1885 forelaa der ikke Tilstrækkeligt til at

begrunde et saadant Skridt fra Folkethingets Side. Der forelaa, som det fremgaar af Betænkningen over Finantsloven for 1885—86 en fuldstændig utvetydig Erklæring fra Ministeren om, at Koncession for 1 Aar var meddeelt, og at Løftet var givet i denne Koncession, ja inden Koncessionens Meddelelse, om Forpagtning paa de og de Villkaar. Altsaa hele Forholdet laa fuldstændig for, og var der noget Tidspunkt, hvor Folkethinget skulde udtale en bestemt, udtrykkelig Reservation, saa var det netop den Gang, strax i Begyndelsen; men da undlod Folkethinget at gjøre Nogetsomhelst; det gjorde Mindre, end det, der sker i Dag, det indskrænkede sig til en mundtlig Protest fra Ordføreren med det ærede Medlems Billigelse; thi det ærede Medlem var Medlem af Udvalget, og var fuldstændig i Foritaelse med os Andre. Nu vil det ærede Medlem, at man fuldstændig skal fravige den Veie, som han selv var med til at gaa den Gang, og at man skal slaa ind paa en ny Veie, nemlig at lade Thinget foretage en Negtelse, der ikke vil sige Andet, end at man rejser et nyt Strids-spørgsmaal paa Finantsloven. Derfor siger jeg, at praktisk — forudsat, at det ærede Medlems Forslag respekteres, og at Regjeringen høier sig derfor — har det kun den Betydning, at Banens Drift standses, og for Sagen her har det kun den Betydning, at der reises Strid om Noget, som det ærede Medlem tidligere har været med til at undlade at rejse. Det bebrejder jeg imidlertid ikke det ærede Medlem, thi det er, som jeg har gjort opmærksom paa, i god Konsekvens med hele det Standpunkt, han indtager til Finantsloven, men jeg finder det ørkesløst at tale længere derom.

Berg: Det kan ikke undre Noget, at jeg imøbeaar den ærede Ordfører, thi han staar politisk paa et saa forskjelligt Standpunkt fra mit, at han i saadanne Spørgsmaal er min naturlige Modstander, særlig under den Situation, der nu finder Sted. Det kan gjerne være muligt, at den ærede Ordfører mener, at jeg indtager et andet Standpunkt i denne Sag, end jeg har indtaget tidligere, men jeg benægtter, at den ærede Ordfører har Ret i at fremføre det. Det er første Gang, at der paa Finantsloven forlanges en Bevilling i Henhold til en Kontrakt, som jeg i alt Fald ikke har set før — jeg veed ikke, om Andre have set den før —, som ikke har foreligget trykt før; det er første Gang, at det forlanges, at vi skulle bevilge 40,000 Kr. i Henhold til denne Kontrakt som Forpagtningsafgift. Hvorledes skulde jeg være kommen med Forslag til at